

שלמה ואשמדאי

אין חשק ואין טעם לשוב ולהישבע בנימוקים נגד המוציא על "שלום", והיא לא על רקע ההיחייבות הנמשכת בהכרח על פני הסכמי קטמפלייוויד, אם לא להעמיק ולומר: על סמך תוכנית השלום הבניית.

פרעה, כי אם ארבה, קיבל כנזנית שטח ארץ, גור וסביבותיה, כי כמיהה השתלטה על ארץ שלמה (רצועת-עזה בימינו) וגם את גור כבשה. ובכל זאת נישואי אלה היו ראשית חטאה, כי אח"כ הרבה לשאת נשים נוכריות והן היטו את לבו לרעה, המיקרא - ולא דווקא האגדה - נספר ש"אהבת אוניברסא" ליות" אלו עלו לישראל ביוקר, גם בממש של הצורך לבנות לתו ארמונות, וגם רחובות, שהן הכניסו את ה"יתרבויות" שלהן לירושלים. מיאל, שלמה, לפחות איוון קוסמופוליטיות זו על-ידי בניין בית המקדש. אבל...

אין טעם, אלא אם כן יתרחש הדבר הראוי מבחינה דימוקראטית, מבחינת מינימום של מוסר-פוליטי, של החיוביות פוליטית: תפוזר הכנסת והעם ייקרא להכריע, ולא זו הכנסת והממשלה הנוכחית שלא על בסיס כוה גב"חרה, שלא קיבלה פיוז'וכוח לכך. איראו חיי"כים לפנות לציבור הרחב, שיתכן ואינו יורד לטוף ההתרחשות, לטוף המשמעות של הכני"ע זה המדינית באינטלא של "שלום", או שאינו רוצה להרחיק חשבו למחרתים, וההועלת המדומה של היום, זה השוחד הממתי, מכת"ר כים לו הצבעות, ומן הדין והחובה לפקוח את עיניו ולהעמידו על האמת. רק אז ובאוינו ציבור הנדרש להכריע הייבים לשוב ולנמק ולהוכיח. אך... לפי שעה השתייכות שבמצב, ההכרעה השלמונית, מונעות בעד ההחלטה המוסרית היחידה היום: לפנות אל העם, למרות שזו הייתה תמיד תביעתו של מנחם בגין בהיותו באופוזיציה: אל תעו לוותר מבלי לשאול את העם. הוא מפר אמון זה, ואין ניתן אמון כסאיראת, אם אי אפשר להתאמין בבגין?

שלמה גם מותר על עשרים ערים בגליל שהוא מוסר אותו למלך צור (לכונן של ימינו). כעשה זה מוצדק במפורש על-ידי התו"עלה הכלכלית העצומה מהכרית עם צור, ויודאי הייתה זו גם ברית נגד דמשק ששלמה איבד איתה, והיא להוכיח כידי דוד. לוכותו של שלמה מן הדין להוכיח את פיתוח ספר"ן שלמה מציינו-גבר עד אפריקה (והאם אין זה מן העניין להוכיח, אי שטא לספר למי שטרם שמע, ששלמה המלך שיחק... שחייט? לא ויאמן? אבל יוספר. ראה "בית המדרש" ללינק חלק 7, עמ' 124. ואף הספר במשחק, אך? פעם הסיח את דעתו מהלות, ויריבו נגד מנני פרש...).

ואף-על-פי-כן - ועש הרע בעיני ה'. וימנחו בישה את צעירותו. הוא דבק בנשים לאהבה. מילא חתונו, נחא, אולי תועלת, אבל באהבה? זו ונתת אכר רשבי וזה החטא. "ועלתה עהלת שמתה בת פרעה יותר כשהלת בית המקדש" אמרים חז"ל והכל מתיישים למלך, באותה שעה עלתה' במחשבה לפני הקב"ה להחריב את בית המקדש, כי מה החגיפה למלך, ומה הגזלה היא? בגלל הי מצרייה הזו?

יש חכמים שאמרו שצוקר חטאו היתה רברבנותו. התורה הזהירה מפני ריבוי נשים שלא יסור לבבו מנאמת לשם. אמר שלמה: אני ארבה נשים ולא יסור לבבי. ומה קרה? "נשים היטו את לבבי". ואין לבו בעברית נהיה, כי אם שכלו, בינתו, ולא לשואו שאלו חכמים: "איה שלמה? איה חכמתך, איה בינתך? לא יד שדבריו מותרים דברי דוד איה, אלא שדבריו מותרים זה את זה" משמע, היפשו חז"ל אצל שלמה גם נאמנות למישה איו, אך גם נאמנות למישהו שלו, ולא פסטי להימה מה קרה לו, לשלמה?

ולא נחה דעתה של חז"ל, ולא מצאו הכבר וצידוק. עד שעלתה על לבם ודמינס אגדת שלמה ואשמדאי. וזה בלי ספק מרוב הערצה למלך, לא ייתכן שאכן זהו אותו אדם עצמו, אלא שארע בו עצמו מהפך. לא הוא האיש שיישב ע"י הכסא ונתקרא כשם שלמה ועשה שמינו חטא - ששם שלמה הוא הרע בעיני השם עד שירד שלש ירדות, איבד גם את השלטון על ישראל, איבד גם את השלטון על ירושלים, ורק ב"ת נותר לו (שיר השיר) רים רבה א. א.

אשמדאי תובא לירושלים בשרשורא. שאל שלמה את מלך השרים: כמה כוחכם גדול משלנו? אי"ר לי אשמדאי: טול השלשלת מעל גבי ותן לי טבעתך ואראך כמה כוחי גדול נטל השלשלת מעל גבי (וגבו של אשמדאי ודאי גדול וחזק היה כהררי סיני... זה לא כתוב באגדה) ונתן לו הטבעת. עמד אשמדאי על שלמה ובלעו והקיא ארבע מאות פרסא וישב על כסא...

האגדה, כמובן, רוצה, ככל ילד ועם, "הפי אנד", והיא מספרת על טלטוליו של שלמה שחזר על הפתחים ובסופו-של-דבר תור ר שייכנע את הסנהדרין שאכן הוא שלמה ולא מי שיושב על כסא המלוכה בירושלים; אך רק בעזרת השם המפירש, משמע הקדושה העליונה, הצליח לערוך מהפך של אמת, ול-גרש את אשמדאי ולהחזיר לכסא דוד את התפארת. אגדה.

היא אשר אמרתי: לא מצאו, חז"ל צידוק והסבר אחרים למעשה השטות והתפתחות של היושב לכסא המלוכה בירושלים אלא בכך, שזה לא היא. על חטא אחד אמרו, כנ"ל: אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות אבל אם זו שרשרת של חטאים ועיי"והים וסטייה, רוח שטות היא כל כולה הו" שבת על הכסא. רוח רעה. אשמדאי.

אני מקווה שהצלחתי להפיח את רעך הקור' אוב לשעק קלה מצדוהינו ושלשנו.

ויותר מזה אני מקווה שלא יעלה על דעת איש להפש פה רמזים ואנלוגיות. וכי בגין מרבה לו חלילה נשים? או כסף וזהב? ואפי"ל לא סוסים כמה שעשה שלמה. לכל היותר המורים ופועלים סביבו. שלמה בנה את בית המקדש כהר-הבית ולא ספרו בפני ישראל. וגם זאת: שלמה היה חכם מכל אדם. לא שראשי-משלתנו היום איבנו חכם. אבל חכם מכל אדם? אל נגזים. ודאי לא חכם מסאדאת. משמע: אין פה שום אנלוגיה, הלילה.

אלא מאי? תירצו או לא תירצו: מעשה שלמה ואשמדאי איבנו אלא אגדה, כלומר, שהמציאות הייתה חמורת יותר, ודיל.

על כן אין חשק וטעם לשוב ולנמק נימ"קים באוינו אלה הנפומדים להכריע, כי דבר אחד כבר ברור: הם כולם יודעים את המש"עמות האמיתית של ההסכם גם אם הוא לא יסטה מ"מספדייווד". לא כל שכן שבצורה זו או אחרת, גלויה או מוסווית, רבה או מעטה (רק "מעט מעוברת"), גם מזה יסטה. ורק עוד שני סוגים ישנם בקרב המחליטים - בכנסת ובממשלה: ישרים, ודאי בקרב המתנגדים להסכם, אך גם בקרב הרוצים בו אבל אמרים בגלוי: כן, זו "מדינה פלש" תינאית", כן, זו נסיגה לגבול הירוק, וכך אנהנו רוצים. ובצד השני הכלתי ישרים, לא עוד מרמים את עצמם. כי עכשיו כבר אי אפשר, כי אם מרמים את העם ומתרחים את שרץ הסכמתם ("בלב כבד", "בהוסיסים" וכי) בק"ן טעמים. וקטר צודק כשהוא כועס על המכשולים בעניינים סטנוניים, בהתמקחות על תשעה הודשים או שנים-עשר חודשים. על דרגה של שגריר או של קצין צור. כל אלה לעומת היותו על כל סיני והיסול איזורי התיישבות, ויתור על ריבונות ביהודה ושומ"רון למען "שלטון עצמי" לפלשתינאים. כל אלה הם כה-סודיים (נסודיות התוכנית), שכל צופה נייטראלי בעולם יראה באמת גיחוך במאבקם סביב חודשים או עשרים סטרים או "ספיק" בחוזה השלום, וידאי סביב גדול המענק או המילווה, ושמן גם צדק מנוול זה ושמו קרייסקי בלגלוגו על פרקליטים קטנ"ר ניים ורוכלים ועירים. אך נאמר שם בשרי האירי הסאטורי: יושב יהודי בחנות קטנה כורת, מוכר דג מלוח במחיר אגורה, חולם על מלכות יהודים בה כולם קיסרים... גאולה ע"ל מית, שלום אוניברסאלי רוממות. המליצה מזה, ובניעה מבישה, קיפול כל דג, גישו הדש - מזה.

על כן אין חשק ולא טעם לכחוב בנושאים מדיניים בוועים ומבעירים אלה. על כן ה"לשתי היום לעוב החום זה, לעוב מצאיות איזמה ומפיהרה זו ולבריה לעולב האגדה. ומשום מה צ"ק ועלה על לבי נושא אגדתי מסויים:

מעשה שלמה ואשמדאי. ומכיוון שבאגדה מדובר, הרי כדן אגדה: לא רק מותר ואפי"שר, כי אם גם ראוי לשוב ולספרה. וידאי כל אחד כבר שם לב לכך, שאי-אפשר לשוב ולקרוא רומן, לו גם גדול, לכל היותר פ"ע מיים. אי-אפשר לשוב ולספר-מעשה שקרה והואר בעתו. לעומת זאת אפשר ומקובל ויפה לשוב ולספר אגדות, גם אם שמענו אותן אלף פעמים ופעם. גבוי אגדות כולנו כילדים קטנים, כנראה שטעמן של אגדות אלו עמוק מאוד, על כן אינו פנ. ואגדה דמיונית היא אמיתית יותר כמה שקרה "באמת ובאמת".

*

שלמה המלך, זה ההכם טבל איב, אימה קרה לו הרבה הוה "שעשה הרע בעיני השם"?

חז"ל אמרים מיטב היה שיהא גורף ביבון' משיע. מנקה תעלות מזהבכות, מאשר ייאמר עליו הדבר הזה. או בלשון אחר: "נזח לו לאותו צידק שהיה שמש לדבר אחר (ביטוי עתיק לאופוזיציונר) ואל יכתב עליו 'יועיש הרע'". ולא נחה דעתם עד שהחלו מחפשים סיבות לכך שנעשה חוטא, משמע שההכם נעשה שטות, שהי "אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות. יש שאמרו: "עסקים שהיה עוסק שלמה בדברים שלא היה צורך בהם, היטעו אותו".

יש הרואים אבי-חטאת בכך שהתקרב קיר"כ ה יתירה למצרים, על דרך החיתון. נשא לאשה את בת פרעה. באותו יום, אמר ה' מידרש. הוקם היסוד לרומא העתידה לשרוף את בית המקדש. שלמה לא שילם חמורת בת